# קדושים

א. בתוכן הציווי ד„קדושים תהיו וגו' " מצינו ב' פירושים הרחוקים זמ"ז מן הקצה אל הקצה: א) בפשטות — קדוש מופרש ומובדל [1]. ולא רק מובדל מעניני העולם הזה [2], כ"א „קדושים תהיו" בקדושה נעלית כזו שיש לה דמיון וקשר לקדושת השם. שלכן „קדוש אני" הוא הטעם וההסברה ל„קדושים תהיו"; עלי' בעילוי אחר עילוי עד לתכלית הקדושה [3] שלמעלה מכל עניני הבריאה וכל סדר ההשתלשלות [4]. ב) ע"ד פירוש הגמרא [5] בכתוב הדומה [6] לנדו"ד [7]: „והתקדשתם — אלו מים ראשונים, והייתם קדושים — אלו מים אחרונים", היינו שה־קדושה היא בדברים פשוטים וגשמיים — בנוגע לאכו"ש [8] — שגם בכתוב זה מפרש טעם הציווי „כי קדוש אני" *[9].

ב. וביאור הענין:

פרשיות „אחרי" ו„קדושים" יש ביניהן (בתוכנן) שייכות מיוחדת (כנראה גם מזה שברוב השנים [10] הן מחוברות) ומובן ששייכות זו יש בה (כמו בכל ענין שבתורה [11]) הוראה מיוחדת לכאו"א בעבודתו; ובפרט ע"פ פתגמו הידוע של כ"ק אדמו"ר הזקן [12], שכל אחד מבנ"י „דארף לעבן מיט דער צייט", היינו — בפרשת השבוע.

ונקודה משותפת זו שבב' פרשיות אלו ניכרת ומובנת בפשטות — ש־

---

1) ראה תניא פמ"ו (סו, א): וקדושה הוא לשון הבדלה.

2) ראה רמב"ן כאן.

3) ראה תניא שם: אשר קדשנו במצותיו שהעלנו למעלת קודש העליון ב"ה שהוא קדושתו של הקב"ה בכבודו ובעצמו כו' והיו לאחוים ממש וז"ש והייתם לי קדושים כי קדוש אני כו'. עיי"ש.

4) ראה מאור עינים (מז, ב) עה"פ בפי' מחז"ל (ויק"ר פכ"ד, ט) „יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני קדושתי למעלה מקדושתכם", ד„יכול כמוני" הוא בניחותא. וראה אוה"ת עה"פ.

5) ברכות נג, סע"ב.

*5) ראה אוה"ת קדושים ע' קיד.

6) שמיני יא, מד. וראה פרשתנו כ, ז. חדא"ג מהרש"א שם. תו"ת שמיני שם.

7) ולהעיר שגם בנדו"ד „קדושים תהיו" שלכאורה פשש"מ הוא, כנ"ל בפנים, תכלית העילוי בקדושה, פירש"י „הוו פרושים מן הערוות ומן העבירה". ובויק"ר (פכ"ד, ו) מזכיר רק „גדר ערוה" וראה מפרשי רש"י כאן.

*7) אף שבש"ס שם: „כי קדוש זה שמן טוב (ערב)" — הרי הפי' הוא שטעם זה מוסיף עוד ענין — שמן.

ועפ"ז יומתק הא דאין המברך מברך על מים אחרונים מפני שאין שמן ערב (ראה שו"ע אדה"ז או"ח רסקפ"א), כי הטעם הרי קאי אלפניו ולכן ב' הענינים תקנה ומנהג אחד הוא.

8) בכל שנה פשוטה (שבכל מחזור (קטן) של יט שנה — יב שנים פשוטות ושבע — מעוברות (רמב"ם הל' קדה"ח פ"י ה"י־יא)).

9) מל' הוראה — זח"ג נג, ב.

10) סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

מזה הוכחה שגם ההוראה שבזה מכוונת ומתאימה לכאו"א:

פ' "אחרי" התחלתה בענין שהוא תכלית הקדושה במקום ובזמן ובבנ"א, בסגנון הידוע: בעולם שנה נפש [11]: עבודה בקדה"ק, ביום הקדוש ע"י כה"ג; וענין הקדושה הוא גם העיקר בתוכנה של פ' קדושים — התחלתה "קדושים תהיו כי קדוש אני", וגם (קרוב ל)סיומה [12]: "והייתם לי קדושים כי קדוש אני ה' ". (ונכפל בתוך הפ' "והתקדשתם והייתם קדושים כי אני ה' אלקיכם" [13]) — ועד שכל הפרשה על כל ענינ' והכתובים שבה נקראת "קדושים".

והנה מכיון דקדושה זו שעלי' הוז' הרו כאו"א מבנ"י היא במדרי' גבוהה כזו, שיש לה ערך ויחס להקדושה ד"קדוש אני", כנ"ל, מתעוררת השאלה: איך אפשר לאדם להגיע ולעלות ל"קדושה דלמעלה שהיא שלא בערך ה" ענינים דלמטה? — ומפרש הכתוב: "קדושים" (עד כדי קדושה אלקית) "תהיו (גם לשון הבטחה *) כי קדוש אני" — מכיון שהוא ית' קדוש, לכן גם כאו"א מבנ"י [14], שהוא "חלק אלקה ממעל ממש" [15], יכול ולכן גם צריך (תהיו — ל' ציווי) להתעלות בתכלית העלי' דקדושה.

אמנם קדושה נעלית זו דפרשת "קדושים" דורשת הכנה והקדמה — והיא נרמזת ונלמדת בפ' "אחרי": העבודה דיוהכ"פ ביום הקדוש ובמקום שהוא קודש הקדשים, שעל ידה באה כפרתם וטהרתם של בנ"י עד אשר "לפני הוי' תטהרו" [16] — הם "מגיעים" בטהרתם למדריגה ש"לפני (למעלה משם) הוי' " [17] — זהו הנותן להם כח ויכולת בהעבודה ד"קדושים תהיו", שיעלו ויגיעו להתאחד בתכלית ה" קדושה ד"קדוש אני".

ג. והנה מדובר כבר ששם הפרשה מרמז על תוכן ענינה [18]. עפ"ז גם ה" הכנה והנתינת כח לעלות בקדש, שעלי' בא הכתוב ללמדנו בתחלת פ' אחרי, הרי היא מרומזת בשמה — "אחרי מות".

וביאור הדבר: "אחרי מות", פשוטו כמשמעו, מתייחס לכל המדובר בפר" שה, היינו להאזהרות והציווים הבאים לאחרי מות נדב ואביהו "בקרבתם לפני הוי' ". וידוע הפירוש בזה [19]:

---

11) אשר על ענין ג' בחי' אלו הוא היסוד של ס' יצירה (אוה"ת יתרו ע' תתטז ואילך).

12) כ, כו.

13) שם, ז.

*13) ראה מאור עינים מז, א. אוה"ת קדושים ע' קט.

14) ראה לעיל הערה 4.

15) תניא רפ"ב.

16) אחרי טז, ל.

17) לקו"ת אחרי כו, ג. כז, ד.

18) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58.

19) ראה אוה"ח עה"פ באריכות * (נת" באר בביכל. "להבין ענין הנסירה" — יור"

*) בס' נר למאור (מרגלית) ציין לכמה ס' המבארים אוה"ח זה.

„בקרבתם לפני הוי׳", שהגיעו לקירוב גדול מאד להוי׳, לאהבה ותשוקה עצומה להקב״ה, עד שגופם לא הי׳ יכול להכיל גודל חפצה ותשוקתה של ה־נשמה ובאו ל„כלות הנפש" ממש.

ובכ״ז באה תורה בציווים ואזהרות גם ל„אחרי (מות שני בני אהרן)", היינו שגם המדריגה ד„קרבתם לפני הוי׳" אינה תכלית העבודה, אלא שיש לה „אחרי" — להתעלות עוד בעבודה גם לאחרי שהגיע לתשוקה העצומה דכלות הנפש. והיינו שאין הגבלה ב־ההתעלות מדרגא לדרגא בעבודת הוי׳; ובהגיע האדם גם למדריגה נעלית מאד, הוא יכול ו(לכן) צריך לעלות עוד יותר.

וזהו הכלל וההקדמה וההכנה ב־עבודת הקודש שבא ברמז בהשם „אחרי" — שאין להסתפק בעבודתו ועלייתו בקדושה ע״ע, אלא שצ״ל „אחרי" זה עלי׳ בעילוי על העילוי הקודם.

אמנם העבודה עצמה והכח ע״ז שיכול לעלות בעלי׳ בלתי מוגבלת בא בהדגשה בפ׳ „קדושים": הטעם אשר „קדושים תהיו" עד לקדושה הבלתי מוגבלת, כנ״ל, הוא „כי קדוש אני — קדושתי למעלה מקדושתכם"[20], שכל עלי׳ שלכם בקדושה — עדיין „קדושתי למעלה", היא למעלה מכל הגבלה ובבחי׳ א״ס ממש, ולכן גם „קדושתכם" (שסיבתה וטעמה היא) „קדושתי" — עליכם להתעלות בה יותר ויותר.

ד. וזוהי ההוראה לכל אחד ואחת מבני ובנות ישראל: אין להסתפק בזה שפעל בנפשו והגיע לדרגא נעלית בעבודתו עבודת השם, כ״א להשתדל תמיד לעלות בדרגות הקדושה. וגם אם אומר בנפשו שכבר הגיע להדרגא ד„קרבתם לפני הוי׳", ואפילו אם באמת הגיע לזה, עליו לדעת שעתה מתחלת פרשת „אחרי" — לאחרי עבודתו ומדריגתו הקודמת צ״ל עבודה ביתר שאת וביתר עוז, היא העבודה ד„קדושים תהיו כי קדוש אני", לעלות למעלה מעלה בהררי קודש.

ויתירה מזו: לא רק עלי׳ באופן של הילוך מדרגא לדרגא, עלי׳ מסו־דרת ובמילא מוגבלת; שעם היות ש־מתעלה לדרגא גבוהה יותר מהקודמת, בכ״ז מכיון שכל המדריגות הן בערך זל״ז, הרי גם בעלייתו בעילוי אחר עילוי למדריגה רמה ונשאה, עדיין לא יצא לגמרי מ(שייכותו ל)מצבו ומדרי־גתו הראשונה. וה״ז בדוגמא לשליבות הסולם, או לטבעות שלשלת — שאין זה אלא סולם אחד ושלשלת אחת, שהטבעת העליונה קשורה בזו שתחתי׳ ולכן יש לה קישור ושייכות גם ל־טבעת הכי תחתונה ועד״ז בשליבות הסולם —

הציווי וההוראה ד„קדושים תהיו" הוא שהעליות בקדושה צ״ל באופן בלתי מוגבלת בכמות העליות ובאיכות העלי׳: להתעלות בעילוי כזה שהיא

---

שלים רעא, א. וצ״ע למי הוא). ד״ה כתוב באוה״ח (לאדה״ז אתהלך — ליאוזא). ד״ה וכל הלבבות (אוה״ת אחרי ע׳ תקלח ואילך). ד״ה אחרי מות תרמ״ט. ובכ״מ.

20) ויק״ר שם.

בבחי' „אחרי" [21] לגמרי לגבי מדריגה שלפני' — שמדריגתו לאחר העלי' היא באין ערוך ואין לה שייכות ל־מעמדו ומצבו הקודם [22].

ה. עפ"י הנ"ל תובן השייכות דה־פרשיות „אחרי" ו„קדושים" להענין ד־יציאת מצרים אשר (ע"פ רוב [23]) נקראות הן בהשבתות שבין פסח ל־שבועות [24], היינו בהזמן הנמשך וקשור ליציאת מצרים [25]:

יציאת מצרים ענינה יציאה ועלי' (כמש"נ [26] — המעלך מארמ"צ) ממצב למצב אחר שאין כל ערך ביניהם — הן בגשמיות „מעבדות לחירות" [27] והן ברוחניות „מאפילה לאור גדול" [28].

---

21) „מות" — ביסול דרגא הקודמת. וע"ד דר"ז צם מ' תעניות דלישכח תלמוד בבלי (ב"מ פה, א (כגי' הרש"ל)). ועד"ז עלי' בנהר דינור ובין ג"ע לג"ע דלישכח חיזו דדרמתו הקודמת (תו"א לב, ד. סט, ג. צו, א. בס' אתהלך — ליאוניא ע' קכו. שם ע' קסח. ובכ"מ).

22) ראה בביאור ההפרש בין עבודת המלאכים שאף שגם הם עולים ממדרי' למדרי' נק' „עומדים" והגשמות דוקא נק' „מהלכים" (לקו"ת שלח לח, ד. ד"ה צאינה וראינה תר"ס. ד"ה שובה ישראל תרס"ו. ועוד).

23) פ' קדושים — תמיד לאחרי תה"פ. ופ' אחרי — לפעמים (ראה טוא"ח סתכ"ח) בשבת הגדול שלפני הפסח.

24) ראה של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב.

25) ראה שמות ג, יב וברש"י שם.

26) שופטים כ, א.

27) הגש"פ ברכת אשר גאלנו.

28) אור גדול הוא הארת ע"ק שע"י באים אור המוהין דגדלות (סי' האריז"ל — קול יעקב).

וידוע [29] ש„בכל דור ודור וכל יום ויום חייב אדם לראות עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים" — היינו שבעבודתו היום הוא יוצא ממדריגתו של אתמול, הנחשבת כ„מצרים" ו„הג־בלות" לגבי יכולתו היום.

ז. ועפ"ז יש לתווך ב' הפירושים הנ"ל ב„קדושים תהיו": א) קדוש ומובדל בתכלית, יציאה והתעלות בלתי־מוגבלת ועד — לקדושתי ש־למעלה; ב) דוגמת פעולת „מים ראשונים" ו„מים אחרונים", שהם מפני הטומאה והזוהמא וסכנת מלח סדו־מית [30] — והיינו להדגיש ולהורות שהעבודה ד„קדושים תהיו" במעלתה הכי נעלה כנ"ל שייכת לכל בנ"י מן הקצה אל הקצה: אלו שהם קדושים ומופשטים מכל שייכות לעניני עוה"ז עד לאלו שעדיין עסוקים בהם ממש באופן פשוט [31].

וע"פ הוראת אדמוה"ז בפתגמו: „לעבן מיט דער צייט": בזמן ש־קוראים ולומדים פרשיות „אחרי־קדושים" יש בהן הוראה בחיים לכל אדם מישראל — לבעלי מדריגה גבו־הה, שלא יאמרו די להתעלות בעבו־דתם; ולאלו הרחוקים מאד מדרגא זו, שאל יפלו ברוחם שלא יוכלו לעלות בקדש כ"כ וישארו במדריגתם התח־

---

29) תניא רפמ"ז (וראה פסחים קטז, ב).

30) ראה טושו"ע אדה"ז או"ח רסקנ"ת ורסקפ"א.

31) ועד גם לאלו שצריך להזהירם ש־יהיו פרושים מן הערות ומן העבירה — כנ"ל הערה 7.

תונה, אלא שגם הם יכולים לעלות בעילוי אחר עילוי ועד לאין ערוך,

ועד להדרגא ש„קדושתי למעלה — (היא) מקדושתכם" — כפירוש הידוע בזה [32],

וע"ד הפי': דע מה למעלה ממך פי' דע כל מה שלמעלה הכל הוא ממך [33].

(משיחת ש"פ אחו"ק, תשל"א)

---

32) מאור עינים קדושים מו, סע"ד. שם מז, ב. מז, ד. אוה"ת ר"פ קדושים.

33) לקו"א להה"מ סקצ"ח. וכן בשם אדה"ז (ס' השיחות תש"ד ע' 23).